

вирішити поставлену задачу. Запис алгоритму на формальному мові називається програмою. Іноді саме поняття алгоритму ототожнюється з його записом, так що слова «алгоритм» і «програма» – майже синоніми. Невелике розходження полягає в тому, що під алгоритмом, як правило, розуміють основну ідею його побудови [4, с. 81].

У процесі створення моделі організаційно-економічного забезпечення експортної діяльності в процесі виходу на новий ринок збуту буде спроба використати саме принцип побудови алгоритму, тобто описувати ряд дій у результаті яких буде вирішена поставлена задача, в даному випадку – створення ефективної системи організаційно-економічного забезпечення експортної діяльності на виробничому підприємстві.

Четвертий принцип побудови моделі – вона повинна бути гнучкою, адаптуватися до різних галузей виробництва та легко та зручно конкретизуватися.

Література:

1. Поліщук Т.А. (2017). *Напрями і пріоритети інноваційно-технологічного забезпечення експортоспроможності підприємства*. Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. №3. С. 119-122.
2. Аль-Оста С.А.–А. (2015). *Трикомпонентна модель експортної діяльності підприємства*. Маркетинг і менеджмент інновацій. № 1. С. 213-220.
3. Вершигора Е.Е. (2017). *Менеджмент*. К.: Промінь. 248 с.
4. Борисенко В. В. (2015). *Основи программирования*. М.: Интернет университет информационных технологий. 345 с.

ТУРИСТСЬКІ РЕСУРСИ ЯК КЛЮЧОВИЙ ФАКТОР РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ НА ТЕРИТОРІЇ ПРИДУНАЙСЬКОГО РЕГІОНУ

Надія Степанова

викладач

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Сучасний міжнародний туризм в значній мірі є децентралізованим і інтегрується в економіку, завдяки мобільності і різноманітності потреб туристів, а також завдяки товарам і послугам, які мають відношення до туристського попиту. У той же час, туризм є таким видом діяльності, який різними способами впливає на суспільство і має суттєвий вплив на соціальне, культурне та економічне життя. Більше, ніж справа звички або різнорідний набір економічної діяльності, туризм став визначальним фактором життя мільйонів людей; він є найкращим засобом для здійснення прямих контактів і відкриттів; він стає ідеальною основою для більш тісного єднання людей з метою забезпечення миру і взаєморозуміння між народами [2. с. 27].

Рівень розвитку туризму в придунайському регіоні в більшій мірі пов'язаний з нарощуванням ресурсів та рівнем розвитку логістичної бази. Це пов'язано з тим, що кількість та якість виробленого туристського продукту залежить від поточних, чітко визначених запитів споживачів.

Політичні та економічні умови, що склалися в Україні, серйозно вплинули на скорочення числа вітчизняних туристів, що виїжджають за кордон. Виїзний туризм знаходиться в непростій ситуації, перш за все через коливання курсу гривні, політичної та економічної нестабільності. Сформована ситуація з виїзним туризмом в країні, дозволяє

припустити, що в найближчій перспективі необхідно інтенсивно розвивати внутрішній і в'їзний туризм в регіонах України [3].

Розвиток сільського туризму Придунав'я має велике значення, оскільки залишається найбільш доступним видом туризму для багатьох жителів і дозволяє розвивати внутрішній ринок туризму. Позитивним фактором для регіону є виникнення нових програм, які дозволяють найкращим чином конкурувати за залучення уваги туристів. Необхідність розвивати внутрішній туризм обумовлена тим, що:

1. туризм - це важливе джерело надходжень до бюджету придунайського регіону;
2. туризм розвиває ключові сектори регіонального господарства: виробництво товарів (в тому числі туристсько-сувенірного призначення, товарів народного промислу) та послуг, торгівлю і громадське харчування, ресторанний і готельний бізнес, будівництво, громадські види транспорту, зв'язок і багато інших. Кількість галузей і видів економічної діяльності, що сприяють розвитку туристичної індустрії, щорічно збільшується;
3. туризм є каталізатором соціально-економічного розвитку регіону і може сприяти поліпшенню якості життя людей на основі екологічно доцільного природокористування;
4. туризм стимулює створювати нові робочі місця для обслуговування туристів, що дає можливість працевлаштувати безробітних в розгалужену мережу туристичної індустрії, підвищуючи рівень зайнятості населення в регіоні [4].

Сільський туризм на території регіону – новий перспективний напрямок внутрішнього туристичного бізнесу, який бере свій початок з 2005 р. і заснований на активному відпочинку в сільській місцевості. Сучасний провінційний простір Придунав'я має сприятливий природно-кліматичний та історико-культурний потенціал для розвитку програм в сільську місцевість, як частина сільського туризму, так і як окремий туристський продукт. Так, в Придунав'ї м'який і приємний клімат, чисте повітря, унікальна природа, сільська місцевість багата великою кількістю історичних, археологічних та культурних пам'яток.

Придунайський регіон сьогодні має в своєму розпорядженні величезний туристичний потенціал, що дозволяє залучати туристів і розвивати різні види туризму. До них відносяться етнічний, культурний, історичний, рекреаційний, екологічний, подієвий, круїзний, діловий, спортивний, агротуризм та інші види туризму.

Сільський туризм, особливо в умовах цілеспрямованих програм розвитку, позитивно впливає на збереження та розвиток сільських територій, раціональне використання їх ресурсного потенціалу, стимулює розвиток особистих господарств, розширює попит на екологічно чисту, природну їжу, а також облаштування сільських районів, сільське будівництво, народні промисли, культура та самобутність, тобто загалом для вирішення соціально-економічних проблем сільської місцевості, насамперед рівень зайнятості сільського населення [2, с. 287]. Все це в кінцевому рахунку впливає на рівень конкурентоспроможності сільських територій, що виявляється у підвищенні рівня добробуту жителів.

Для збільшення частки малих та середніх підприємств у структурі сільського туризму та як наслідок інтегрального розвитку сільських територій необхідно вжити комплекс заходів для залучення інвестицій у зміцнення туристичної інфраструктури села. Необхідно створити систему стратегічного планування розвитку туризму в сільській місцевості. Це не лише питання розробки загальнодержавної цільової програми розвитку сільського туризму, а насамперед необхідність розробки та реалізації програм соціально-економічного розвитку регіональних утворень усіх рівнів – від сільських поселень до району та області. Для створення комплексної стратегії розвитку сільського туризму в Україні з чітким орієнтовним механізмом реалізації, необхідно точно визначити рівень та стан розвитку цього сегмента туристського ринку.

Однак зрозуміло, що в розвитку цього виду туризму є складні проблеми, які є гострими та системними. Існуючі проблеми – це набагато більше, ніж передумови для прогресивного розвитку цього напрямку туристського ринку. Для їх вирішення необхідний новий підхід та програмна методика для підвищення конкурентоспроможності сільських територій, задоволення зростаючого попиту на якісні туристичні послуги та забезпечення умов для сталого розвитку туризму на селі.

Порівнюючи слабкі сторони сегмента сільського туризму та можливості, наявні на українському ринку туристичних послуг, можна зробити наступні висновки: існуюча система управління, законодавча база, маркетингова система просування сільського турпродукту, людські ресурси, інвестиційний потенціал і інфраструктура галузі сільського туризму не дозволяє повною мірою реалізувати наявні можливості для розвитку сільського туризму.

З огляду на незаперечний туристський потенціал і недостатню розвиненість, пропозиції в розвиток сільського туризму сьогодні надзвичайноактуальні. Організація і ведення сільського туризму як одного з видів несільськогосподарського бізнесу на селі, безсумнівно, має певні переваги і для населення, і для підприємців, і для органів державного і місцевого управління [3].

Для комфортного, цікавого і вигідного відпочинку в придунайському регіоні слід і надалі покращувати сучасну туристську інфраструктуру: будувати готелі, пляжі, кафе, ресторани і т.д. Необхідно вирішити також одну з основних проблем – неознаність населення про туристський потенціал сільської місцевості регіону, слід активніше інформувати населення про внутрішні туристські продукти в Інтернеті, в ЗМІ.

Ефективним способом вирішення проблем сільського туризму є використання механізму державно-приватного партнерства. Завдання державних і регіональних органів управління – створити умови для туристського бізнесу: електропостачання, газопостачання, дороги. А інвестор вкладе інвестиції в створення об'єктів туристської інфраструктури.

Можемо виділити наступні перспективні напрямки розвитку сільського туризму в Придунав'ї:

1) створення регіональних сільських туристських мереж через розвиток малого, сімейного та індивідуального сільського туристського бізнесу на базі існуючих туристських ресурсів сільської місцевості: засобів розміщення (малого сімейного готельного господарства) і інфраструктури сільського туризму (включаючи різні сільські туристські об'єкти і види бізнесу, суміжні з туризмом) [5, с. 36];

2) поліпшення інформаційного забезпечення – формування масштабних інтерактивних баз даних, що створюють широкий ринок пропозиції місцевих турпродуктів в інформаційній формі;

3) розвиток правового забезпечення – доповнення нормативно правової бази необхідними актами і положеннями;

4) збільшення фінансування – організація системи пільгового кредитування сільських підприємців, фінансування програм професійної підготовки (перепідготовки) кадрів, фінансування розвитку інфраструктури в сільській місцевості (насамперед, дорожньої, електро- і водопостачання);

5) відтворення соціокультурного середовища історичного поселення – «історичного села», «національного села» чи іншого типу поселення, відтворення соціокультурного середовища історичних об'єктів.

Література:

1. Данилишин Б. *О перспективах и специфике развития туризма в Украине*. URL: <https://www.facenews.ua/columns/2016/307795/>.
2. Кифяк В.Ф. (2012). *Організація туристичної діяльності в Україні*: навч. посіб. Чернівці: Книги-XXI. 325 с.
3. Марина Мартыненко. *Туристический бизнес в Украине – проблемы и перспективы*. URL: <https://arena.ua/2017/07/05/turisticheskij-biznes-v-ukraine-problemy-i-perspektivy/>.
4. *Туристический бизнес в Украине: трудности и перспективы*. Информационный портал о финансах и кредитовании. URL: <http://www.dpa.cv.ua/ekonomika/turisticheskij-biznes-v-ukraine-trudnosti-i-perspektivy.html>.
5. Цибух В. (2014). *Туризм в Україні*. «Економіст». № 6 (June). С. 35-37.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЇ КРИЗЬ ПРИЗМУ ТЕХНІКО-ТЕХНОЛОГІЧНИХ ЗНАНЬ

Карина Таран

магістрантка

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Науковий керівник – к.пед.н. Яренчук Л. Г.

Проблема технологічної освіти стала особливо актуальна на порозі ХХІ ст. в освітніх системах багатьох країн світу – США, Великобританії, Голландії, Франції, Німеччини, Ізраїлю, Японії, Скандинавських країнах і ін. Великим досягненням сучасної освіти можна вважати формування і розвиток технологічної культури на рівні шкільної (загальної) освіти. Дана підготовка не тільки дає можливість познайомитися з сучасними технологіями діяльності, використовуючи для цього практичні і проектно-дослідницькі методи, але і створюють основу для успішного оволодіння базовими і спеціальними технологіями професійної діяльності.

Технологія як сучасний соціокультурний феномен вивчається різними науками і затребувана всіма науковими областями і галузями, сферами суспільного господарства [1, с. 50].

Сучасні тенденції розвитку українського освітнього простору протікають в області глобалізації та стандартизації середньої загальної і вищої освіти. Зосередження уваги на спеціально-професійній підготовці майбутнього вчителя технології цілком виправдовується і прямий її взаємозв'язком з майбутньою педагогічною діяльністю випускника. З упевненістю можемо стверджувати, що технологічне навчання є одним з обов'язкових предметів загальноосвітньої школи і однією з складових частин системи політехнічного і трудового виховання. Зміст, форми і методи навчання технологіям спрямовані на ознайомлення учнів з основами техніки, технології організації та економіки виробництва. Трудове навчання покликане дати школярам систему трудових знань, умінь і навичок, розвивати технічну творчість, формувати трудову культуру [2, с. 22].

Завдання технологічної освіти, так само як і зміст програм, змінюються відповідно до вимог соціально-економічного і науково-технічного прогресу. Важливість прищеплення молоді технологічної культури в даний час визнається в усьому світі. Говорячи про технології як про нову освітню галузь, слід уникнути помилки, розібратися в самому понятті «Технологія», і причини що викликали появу нової освітньої галузі. Необхідно відзначити, що інтеграційна освітня галузь «Технологія» прийшла на зміну загальноосвітнього предмета